



Arrest

nr. 105 062 van 14 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Spaanse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 november 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 juni 2012 dient eerste verzoekende partij op grond van artikel 40bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving in functie van haar echtgenoot.

1.2. Op 29 november 2012 wordt een beslissing genomen tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 2, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 01/06/2012 werd ingediend door:

Naam en voornaam: M.E.S. {...}

Nationaliteit: Spanje Geboortedatum: 14.04.1968 Geboorteplaats: Tetuan Rijksregisternummer : {...}

B.M.M.I. {...}

Nationaliteit: Spanje Geboortedatum: 23.09.2002 Geboorteplaats: Valencia Rijksregisternummer : {...}

Verblijvende te {...}

om de volgende reden geweigerd :

☐ *Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie:*

Aan de Burger van de Unie (de heer B.N.S. {...}) in functie van wie de aanvraag werd ingediend, werd zelf het verblijf geweigerd op 29/11/2012 (zie aparte bijlage 20 voor meneer).

Bijgevolg kunnen de betrokkenen zich niet bij de echtgenoot (respectievelijk vader) voegen, zoals bepaald in artikel 40bis, §2, 1° en 3° van de wet van 15/12/1980."

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoekende partijen vragen de onderhavige zaak samen te voegen met het beroep ingesteld tegen de beslissing inzake hun echtgenoot/vader.

2.2. De Raad wijst erop dat, in het belang van een goede rechtsbedeling, meer bepaald om de rechtsstrijd overzichtelijk te houden en een vlotte afwikkeling van de zaak mogelijk te maken, in de regel voor elke vordering een afzonderlijk geding moet worden ingeleid. Gelet op de noodzaak tot overzichtelijkheid, alleen al omdat het in casu een vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring betreft terwijl het beroep van haar echtgenoot slechts een beroep tot nietigverklaring betreft, ziet de Raad in casu geen noodzaak tot samenvoeging van de beroepen.

3. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve dient te worden vastgesteld dat het beroep ingesteld door de tweede verzoekende partij niet ontvankelijk is. Als minderjarige beschikt zij niet over de vereiste bekwaamheid om zonder vertegenwoordiging een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Uit het verzoekschrift blijkt niet dat de ouder van de tweede verzoekende partij optreedt in de hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind (cf. RvS 15 februari 2006, nr. 155.037).

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel voert verzoekende partij de schending aan van de materiële motiveringsplicht zoals omschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, en van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoekende partij betoogt het volgende:

"2.1. Enig middel: Schending van de materiële motiveringsplicht zoals omschreven in de wet van de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen 29.07.1991, artikel 62 van de wet 15.12.1980, redelijkheids-en zorgvuldigheidsbeginsel

Bij het nemen van de bestreden beslissing werd geen afweging gemaakt tussen enerzijds de belangen van de overheid en de belangen van verzoekende partij en haar echtgenote anderzijds.

Deze motiveringsplicht heeft "drie onlosmakelijk met elkaar verbonden verplichtingen tot aevo18:

1. motieven van de rechtshandeling moeten kenbaar zijn

2. zij moeten beantwoorden aan de realiteit

3. tenslotte moeten zij draagkrachtig zijn en deze beslissing effectief verantwoorden3.

Deze verplichting houdt in dat de beslissing op grond waarvan het verblijf werd geweigerd aan verzoekende partij niet alleen uitdrukkelijk gemotiveerd moet zijn, maar dat de motieven aangehaald in de bestreden beslissing ook afdoende moeten zijn.

Bijgevolg moet de omvang van de motivering aangepast zijn aan het belang van de beslissing alsook dat de ingeroepen redenen van toepassing moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

De beslissing is kennelijk onrechtmatig genomen omdat het verblijf van de heer B.N. op een onrechtmatige wijze beëindigd werd.

De heer B.N. {...} heeft tegen de weigeringsbeslissing middels een verzoekschrift beroep aangetekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het dossier van verzoekende partij is verknocht met het dossier van de echtgenoot, zijnde de heer B.N. {...} (OV nummer {...}) waardoor deze beide dossiers dienen samengevoegd te worden.

Het middel is gegrond.”

4.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht beoogt, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

4.3. Verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing kennelijk onrechtmatig is omdat het verblijf van haar echtgenoot, de heer N.B., op onrechtmatige wijze werd beëindigd. Zij verwijst hierbij naar het beroep, gekend bij de Raad onder het rolnummer 119 520, dat haar echtgenoot heeft ingediend.

Bij arrest nr. 105 061 van 14 juni 2013 werd het beroep van de echtgenoot van de verzoekende partij tegen de beslissing waarbij diens verblijfsrecht geweigerd werd, verworpen. Bijgevolg kan verzoekende partij niet gevolgd worden in haar betoog dat ook haar beslissing onterecht is, nu het motief dat het verblijf van haar echtgenoot geweigerd werd en zij zich aldus niet bij hem kan voegen, overeenind blijft.

4.4. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER